

formindske Salgsværdien, enten bør lades upaaagtede eller særlig vurderes og en Skat med Hensyn til Vurderingen paalægges den Person, der opretholder Servitutten. Dersom der altsaa skal foretages en Vurdering, som Udvalget kan anbefale, saa bør der tages Hensyn til Indskrænkninger, som retskraftigt ere paalagte Jorden.

Men yderligere har Udvalget faaet Meddelelse om, at der i nogle Tilfælde er blevet afholdt eksceptionelle og betydelige Udgifter ved at gøre en Grund egnet til Bebyggelse. Som Grunden oprindelig forelaa, var den paa Grund af Ujævnhed i Overfladen, Heldning eller muligvis Jordbundens Beskaffenhed ikke egnet til Byggeforetagender. Men en forstandig Bekostning har gjort den egnet. Hvis i et saadant Tilfælde Ejeren tilfredsstillende kan gøre Rede for Bekostningsbeløbet, mener Udvalget, at der bør gøres Indrømmelser i saa Henseende, i hvert Fald hvis en saadan Bekostning har været afholdt — til Eksempel — for ikke over tyve Aar siden forud for Vurderingsdagen. At gøre en saadan Indrømmelse vilde efter Udvalgets Mening være i nøje Overensstemmelse med Principperne for Lovforslaget, som sigter til at yde alle Ejere Skattelettelse, baserede paa industrielle Udgifter. Disse Bemærkninger sigte ganske særlig til Jord, som er fravristet Havet.

En Klausul med Undtagelser af den Art, som indeholdes i Lovforslaget, anser Udvalget som tilstrækkelig oplysende. Den fremsatte Indvending, at Lystanlæg, Haver og Friterritorier i Burghs kunde vurderes som Forpagtningsjord i nogle Tilfælde, opvejes af den Anbefaling, at der ved Vurderingen tages Hensyn til retskraftige Indskrænkninger, der ere paalagte Jorden, saaledes at der gives de stedlige Myndigheder Magt til efter eget Skøn helt eller delvis at fritage for Lokalbeskatning saadanne Haver eller aabne Pladser i private Hænder, som formentlig ere gavnlige for Kommunen. I Samklang hermed er vistnok den Fordring, at Jernbaner, Kanaler, Moler, Dokker og Havne bør udelukkes. Skulde dette imidlertid være tvivlsomt, mener Udvalget, at det specielle Grundlag, hvorpaa disse Foretagender nu vurderes med Hensyn til Beskatningsformaal, ikke bør forstyrres. Den Jord, der optages af dem, er sandelig extra commercium.

Det Spørgsmaal, om, hvis den aarlige Værdi af Jord uden Bygninger vælges som Beskatningsnorm, Lensherrer eller Ejere af eksisterende Lensforpligtelser bør bidrage til Skatterne med Hensyn til deres Andel af denne aarlige Værdi, har været Genstand for den mest indgaaende Strid. Der kan ikke være Tvivl om, at den Gang, da Lovforslaget underkastedes 2den Behandling, blev der udtrykkelig sagt af et Medlem af Regeringen, at der ikke vilde blive rørt ved eksisterende Kontrakter, og at § 7 vilde blive slettet i Udvalg. Det er umuligt for Udvalget at sige, i hvilken Grad denne Erklæring indvirkede paa Stemmegivningen. Da Udvalget er kommet til den Slutning, at Lovforslaget ikke bør nyde Fremme, er det uden Betydning, hvorledes man har set paa Sagen, men da Medtagelsen eller Udelukkelsen af Ejere af Lensforpligtelser fra et Skridt som dette er en Sag af den højeste Vigtighed, og da der herom fremkom mange værdifulde Vidneforklaringer, anser Udvalget det for ønskeligt at fremsætte de Slutninger, til hvilke det i saa Henseende er naaet. Udelukkelsen af dem, der trække Lensforpligtelser fra Skatteydernes Kategori, kræves af forskellige Grunde. Der siges, at de simpelthen ere fuldstændige Bortsælgere af Jorden, som have udlaant Købeprisen til Køberen og vedblive at trække Renten deraf i Form af Lensforpligtelse. De ere saaledes kun Ejerens Kreditorer og ikke selv Ejere. Der siges endvidere, at Ejerne af Lensforpligtelser, enten de ere Lenets oprindelige bevillinggivende eller Købere til fuld Pris af Retten til Lensforpligtelserne, have indgaaet en Kontrakt, efter hvilken de ere absolut berettigede til Betaling af en fast aarlig Sum, der ingen Formindskelse er underkastet, og at de have truffet den Overenskomst med Lenstageren, at denne ikke blot skal betale den nævnte faste Sum, men ogsaa bære Byrden af alle Skatter, som maatte blive paalagte med Hensyn til Ejendommens aarlige Værdi. Undtagelse fra Beskatning under den foreslaaede ny Norm søges derfor først paa Grund af, at Lensherren ikke er Ejer, men blot Ejerens Kreditor, og for det andet paa Grund af, at han har indgaaet en fast Kontrakt, ved hvilken han har sikret sig Fritagelse for alle lokale Byrder.

Udvalget har taget den saaledes fremstillede Sag angaaende Fritagelse af Lensherrer og Ejere af Lensforpligtelser under nøjeste Overvejelse. Det er efter Udvalgets Mening umuligt at tiltræde denne Paastand. Legalforholdet mellem Lensherren og Vasallen og deres relative Rettigheder til Jorden ere bekendte og velbestemte i Skotlands Lovgivning. Naar en Lensherre bortforleener Jord, er han ikke virkelig